

И Арапинъ подаде дерведже;
Пакъ Арапинъ на нишанъ застана,
„Айде, Груьо, тебе да те видамъ;
Да те видамъ що юнаство имашъ.“
Нишанъ кладе Арапско колено.
Кога фърли Грунца войвода
Кога фърли тешко бездугана,
Го дочека църна Арапина
Го дочека н' Арапско колено;
Фърли алка и ми фати Груя,
Та ги стори три добри юнака.
Пищатъ они, кало люти зміи.
Дели дочу помало-то дете,
Помало-то Айдутъ Новаково,
Помало-то дели Татомирче;
Пуци коня низъ Скопје широко,
Тува тамо Арапинъ да стигне,
Ми го стигна дур' надворъ отъ Скопје,
Вонка до седумъ са'ате места.
Па си викна дели Татомирче:
„Никаковъ еденъ ти църнъ Арапинъ,
Що си дошолъ кралеви да фащашъ!“
Па подаде дервишко дерведже:
„Айде, веле, дели Татомирче!
И я те знамъ и свет-отъ те знаятъ,
Що юнаство твое сърце иматъ,
Ког' седеше на Демир-капіа, *)
Н' остабаше пиле да помине,
А камо ли човекъ да помине;
А ти тога мошне страхъ имаше,
Страхъ имаше отъ голи дервиши;
Да те видамъ Дели Татомирче!“
Па замахна тешка топузина,
Го пречека църна Арапина
Го пречека на лева-та ржка;
И него ми въ алка го заключи,
Та ги стори четир' добри краля.
Пищатъ они како люти зміи.
Арапинъ ги влече по друмови.

*) Демир-капіа, место во Македонія близу до Вардаръ; — Железна-врата.